

Dopis od preláta (květen 2010)

Prelát nás pobízí, ať v tomto měsíci často navštěvujeme naši Paní, „abychom rostli v lásce k Bohu Otci, Bohu Synu a Bohu Duchu svatému.“

13.05.2010

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Začínáme tento měsíc, který je věnován především Panně Marii. V Díle současně slavíme mariánský rok. Naše srdce a myšlenky se

obracejí k Nejsvětější Panně Marii, Matce Boží a naší, abychom jí poděkovali za nespočetné milosti, které neustále dostáváme na její přímluvu. O některých z nich víme, zatímco jiných si nejsme vědomi. Ale není nic jistější než to, že aby více uctil svou Matku, chce nám Bůh poklady svých milostí udělovat skrze svou Matku, vždy v těsném spojení a v závislosti na svém Synu. „Mariino mateřské prostředkování nezastiňuje jedinečné a dokonalé prostřednictví Krista,“ uvedl Jan Pavel II., když komentoval některé závěry II. Vatikánského koncilu. Naopak „daleka toho, že by byla překážkou pro vykonávání Kristova jedinečného prostřednictví, Maria místo toho zvýrazňuje jeho plodnost a účinnost.“[1]

V těchto dnech jí zvláště děkujeme (omluvte odbočku) za kněžské svěcení vašich 32 bratří, které vysvětlím na kněze 8. tohoto měsíce v

bazilice sv. Evžena. Prosme Pannu Marii za ně a za všechny kněze.

Dějiny křesťanské spirituality jsou naplněny příklady mateřské ochrany Panny Marie jejích dětí, jimž pomáhá zvláštními milosti. Nejstarší mariánská modlitba, *Sub tuum praesidium*, kterou sv. Josemaria tak často opakoval, sahá až do třetího století, a vyjadřuje tuto důvěrnou jistotu: ***Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží rodičko. Neodmítej naši prosbu v našich potřebách, ale ode všeho nebezpečí vysvobod' nás vždycky, Panno slavná a požehnaná.***[2]

Všichni jsme v našem životě zakusili Mariinu pomoc při úsilí o osobní vztah s naším Pánem. Z tohoto důvodu, a protože si to zaslouží (žádné stvoření nemá vyšší hodnotu, než naše Paní: větší než ona je jen Bůh), jí nikdy nemůžeme dostatečně poděkovat za její péči o nás, ani ji

chválit tak, jak si zaslouží. Jak v návaznosti na křesťanskou tradici řekl sv. Josemaría: „Teologie v minulých staletích přišla s větou, která shrnuje lásku křesťanů k Matce Boží: de Maria, nunquam satis. Nikdy nemůžeme přehánět, ať už slovem či písmem, o důstojnosti té, která dala tělo a krev druhé osobě Nejsvětější Trojice.“[3]

Toto jsou důvody, na nichž se zakládá naše mariánská zbožnost, která je v těchto týdnech na celém světě vidět jasněji. My máme navíc několik dalších důvodů, abychom naší Matce projevovali zvláštní náklonnost. Mám na mysli dvě výročí tohoto měsíce: první pouť našeho Otce do Sonsoles v roce 1935 a jeho novéna před Pannou Marií Guadalupskou v roce 1970. Naše vděčnost při připomínání si těchto událostí, které nyní náleží do historie Opus Dei, nás nutí k zamyšlení nad slovy Benedikta XVI.: **Vtělením Božího Syna věčnost**

vstoupila do času... Čas byl, abych tak řekl, „dotknut“ Kristem, Synem Božím a Marie, a obdržel od něj nový a překvapivý význam: stal se časem spásy a milosti.“[4] Proto papež dochází k závěru, že je třeba „položit všechny rozmanité události našeho života, důležité nebo nedůležité, jednoduché nebo nerozluštitelné, radostné nebo smutné, pod znamení spásy a slyšet volání, jímž nás Bůh oslovuje, aby nás vedl k cíli, který leží mimo samotný čas: věčnost.[5]

Dvě data v naší historii, která jsem právě zmínil, zřetelně ukazují Boží *vstup* do dějin lidstva, a konkrétně do dějin této části církve, Opus Dei.

2. května 1935 – zítra je 75. výročí – sv. Josemaría ustanovil zvyk *květnových poutí*, z nichž vzešlo tolik duchovních plodů. Od té doby se miliony lidí naučily prokazovat svou synovskou lásku Panně Marie

láskyplným a osobním způsobem. Navrhuji, abychom v tomto měsíci vyvinuli větší úsilí, aby nás mnozí přátelé mohli doprovázet na těchto mariánských návštěvách. Chceme poděkovat naší Paní za její péči o Církev a o každé ze svých dětí.

Pravidelné utíkání se k Panně Marii je jasným znamením, že je duše naplněná křesťanským duchem. Můžeme mít při našem putování pády (nikdo na tomto světě není dokonalý), ale každý, kdo se vytrvale modlí k Panně Marii, a snad přitom recituje modlitby, které se naučil jako dítě, aniž by odkládal stranou, ukazuje, že v jeho srdci přebývá křesťanský duch a naše Matka mu pomůže: nyní a, jak se modlíme ve Zdrávas Maria, i v hodině naší smrti.

Chceme pomáhat mnohým, aby měli podíl na synovské lásce k naší Paní. Zvaním našich známých, přátel, příbuzných, aby nás doprovázeli na

našich květnových poutích, jim můžeme pomoci odhalit radost a pokoj, které naše Matka vlévá do duší těch, kdo si uvědomují, že jsou jejími dětmi. Chceme mnoha ženám a mužům pomoci osvojit si zvyk modlit se denně svatý růženec.

Překonáváme rozhodně jakýkoli strach o to, co by si jiní mohli pomyslet, kdybychom začali rozhovory takového druhu? Pohání nás naše láska k Marii k tomu, že chceme činit to, co je dobré pro druhé?

Dalším velmi významným výročím pro naši rodinu v tomto měsíci je čtyřicáté výročí cesty našeho Otce do Mexika, kam se vydal, aby se modlil před Pannou Marií Guadalupskou.

Vzpomínám si na překvapení a radost těch z nás, kdo byli fyzicky po jeho boku, když nám 1. května 1970 řekl, že se rozhodl podniknout tuto cestu. Okamžitě nás požádal, abychom zařídili vše potřebné, a

ráno 15. května dorazil do Mexika. Pohnut láskou k Církvi, papeži a duším, chtěl vložit do rukou Panny Marie záměry, jež nosil v srdci. Jak nám řekl: ***O co Otec prosí? U nohou naší svaté Panny Marie, všemohoucí Prostřednice, prosí Otec o mír ve světě, o svatost Církve, Díla a každého z jeho dcer a synů.***[6]

Již v letadle do Ameriky bylo možné vidět intenzivní usebrání našeho Zakladatele. A jakmile jsme dorazili do Mexico City, ačkoli bylo 3:00 ráno, vyjádřil přání jít se okamžitě modlit před Pannu Marii Guadalupskou. To nebylo možné, protože v tu hodinu byla bazilika zavřena. Ale jakmile to lékaři a jeho synové povolili (protože si musel zvyknout na výšku a časový posun), šel do *Villa*, doprovázen některými svými syny. Byla to jeho první návštěva v Mexico City. Po pozdravení našeho Pána v Nejsvětější svátosti poklekl ve

svatyni a zůstal po zhruba hodinu a půl ponořen v modlitbě. Během této doby se kostel zaplňoval dcerami a syny našeho Otce a spolupracovníky a přáteli, kteří se chtěli modlit ve spojení s naším Zakladatelem.

Jak se modlitba prodlužovala, otec Pedro Casciaro, tehdy regionální vikář, řekl našemu Zakladateli, co se děje. A protože náš Otec se vždy vyhýbal tvorbě „podívané“, přerušil svůj rozhovor před obrazem Guadalupe, a zeptal se, jestli by se našel způsob, jak zabránit tomuto drobnému problému. Od příštího dne, a po zbytek novény, využíval malého, poněkud nepohodlného, balkónu, který měl tu výhodu, že ležel výše, poměrně blízko obrazu Panny Marie, kde nemohl být viděn lidmi, kteří byli níže. Tam mohl sv. Josemaría oslovovat Pannu Marii Guadalupskou velmi důvěrně, mluvíce nahlas, aby ji seznámil s potřebami svého srdce. Bohu díky za

to, jsme si mohli dělat poznámky z těchto jeho rozhovorů s Pannou Marií, k účasti na nichž pozval ty z nás, kteří ho doprovázeli.

Byla to velmi intenzivní synovská modlitba, s naprostým odevzdáním se do Boží vůle, a zároveň naléhavá, jakoby malého a důvěřivého dítěte. První den novény na balkoně, 17. května, poté co strávil několik minut v osobním rozjímání, navrhl, abychom se společně pomodlili tři části růžence, s chvílí ticha po každém tajemství. Na konci přečetl některé pasáže z evangelia, kde náš Pán trvá na nutnosti prosebné modlitby. Zde jsem přepsal pouze pár slov oné modlitby, kterou jste již četli a rozjímali o ní – alespoň částečně – při jiných příležitostech.

***Ježíš nám říká: vše, oč s vírou
žádáme v modlitbě, nám bude
dáno. A nejsme chabí ve víře, Pane,
protože ty jsi nám ji dal. Tento***

slib, naplněný jistotou, bude vždy platný, protože jeho slova, slova Páně, nepomíjí. Jsme zde, zastupující tisíce duší, a přišli jsme prosit jako malé dítě, které si je jisté, že mu bude nasloucháno. Prosíme jako malé dítě, jako malá rodina, a chci, aby Dílo bylo vždy takové: malá rodina, těsně spojená, ačkoli jsme rozprostřeni všude. A žádáme tě naléhajíc, utíkajíc se pod přímluvu tvé Matky, s vědomím, že nám musíš naslouchat.

„Iterum dico vobis – říká nám sv. Matouš – quia, si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re quamcumque petierint fiet illis a Patro meo qui in caelis est. Opět vám říkám: Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce (Mt 18:19).

Pozvedáme prosebnou modlitbu, spojení se zde přítomnými lidmi,

*ke knězi, který zde slaví, na počest
vzdávanou tvé Matce. My, kteří
jsme zde, tě prosíme, jako tolik
jiných, s velkou vírou a nadějí, že
nás uslyšíš na všech cestách země.
Je to neustávající modlitba duší
všech společenských vrstev, všech
ras, všech jazyků. Jejich modlitba
je naše modlitba, a k tobě, Pane,
skrze tvou Matku, pozvedáme naši
neustávající prosbu. Chci vás
těmito slovy podpořit, abyste cítili
zodpovědnost pokračovat v
naléhání na našeho Pána, i když
jsou vaše duše suché a shledáváte
obtížným vést s ním dialog. Přes
naše slabosti, přesto, že nevíme co
říci, stačí, že jej chceme oslovit,
abychom dosáhli, čeho
potřebujeme.[7]*

Zastavme se na chvíli, mé dcery a mí
synové, abychom se zamysleli, zdali
nyní a vždy pokračujeme v prosbě
Otce, těsně spojení s jeho modlitbou –
která se v nebi stala neustávající – za

Církev a za Dílo. Nezáleží na tom, jestli se někdy cítíme vyprahlými – suchými! – protože naše srdce zdánlivě nenásleduje náš čas rozjímání či ústní modlitby. Takto to vnímá sv. Josemaría:

Neznepokojujte se, trvám na tom, nemáte-li horlivost, je-li pro vás těžké vžívat se do vaší modlitby. Jsme jako vojáci na stráži, kteří plní povinnost: jako vojáci, ale také jako děti. Pokud nevíme co říci, ale víme, že se máme modlit, budeme se modlit, stejně jako vojáci; ale jako děti, s vírou. Ptáme se jej nyní, ačkoli to může být pouze našimi rty, aby splnil své slovo; říkáme mu nyní, že jej prosíme, aby nás slyšel: to je žádost, ale žádost dítěte, kterou směřujeme k Otci, spoléhající na slib jeho Syna. A samozřejmě se obracíme na naši Matku, na její všemocnou přímluvu: Matko, vyslyš nás! [8]

Jsem si jist, že každý z nás se chce modlit nebo se naučit modlit takovým způsobem, se stejnou důvěrou a odevzdaností naší nebeské Matce. Nyní, jak jsem vám to často připomínal, musíme neustále obnovovat naše prosby za Církev, za papeže a jeho pomocníky, za kněze a celý Boží lid. Pokusme se při našich poutích v tomto měsíci tyto úmysly intenzivně předeštět Panně Marii. Uvědomujete si, že pokud vaši přátelé uvidí vaši lásku k nejsvětější Marii, budou se cítit pozváni milovat ji a uchýlovat se pod její ochranu?

Musíme se modlit s důvěrou, s vírou, jež může hory přenášet, jak řekl náš Pán. Pokračujme v naslouchání modlitbě našeho Otce, té první, kterou činil nahlas před Pannou Marií Guadalupskou. „Omnia quaecumque orantes petit, credite quia accipietis, et evenient vobis (Mk 11:24). ***Všechno, oč v modlitbě prosíte, jste už dostali, a budete to***

mít. Budete to mít! Tato slova pro nás obsahují velkou jistotu. Byly proneseny jeho Synem – Synem, který nikdy nemůže lhát! Z naší strany je zapotřebí víry. Víry, kterou již máme: to je důvod, proč jsme sem přišli prosit! Ale také mu prosebně říkáme: adauge nobis fidem! (Lk 17:5). Posil naši víru! Musíme naléhat, nyní a znovu, vždy, jako když jsme byli malými, s našimi matkami: stejně! A zde, ti z nás, kdo jsou tady, žádají pro všechny, a ve jménu všech, i když nám někdy chybí zápal, když je pro nás těžké mluvit, říci to, co chceme. „Omnis enim qui petit accipit, et qui quaerit invenit, et pulsanti aperietur (Lk 11:10). „Každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře.“ Opět je to Ježíš, kdo mluví slovy, která pro nás zaznamenal sv. Lukáš. Řekl to tak jasně, abychom to nikdy nezapomněli: tomu, kdo žádá, bude dáno. Proto

musíme i nadále prosit, a musíme prosit odvážně, s důvěrou a naléhavě. Proto jsme sem přišli, a proto musíme usilovat o to, aby naše modlitba byla neustálá, plná neústupnosti. Matko naše, mluv za nás, a pomáhej nám prosit stále naléhavěji. “[9]

Zde skončím, mé dcery a mí synové, ačkoli modlitba našeho Otce pokračovala po značný čas. Ale nemohu vám nepřipomenout, že ve druhé polovině měsíce budeme slavit tři velmi významné liturgické slavnosti: Nanebevstoupení Páně, seslání Ducha Svatého o Letnicích, a Nejsvětější Trojici. Panna Maria, pokud k ní půjdeme, nás povzbudí, abychom se připravili na využití těchto svátků, stejně jako tak činila s prvními učedníky Ježíše. Zdá se mi jasným, že ji náš Pán po jejím skrytém a tichém životě chtěl mít velmi přítomnou při zjevení Církve

ve Večeřadle, aby se apoštolové naučili milovat Ježíše a Trojici.

Poslední dny května by nás měly podnítit k hlubokému prožití liturgické slavnosti seslání Ducha svatého. Budme blízko té, která je Matkou Církve a Chrámem Ducha svatého: to bude vždy tím nejlepším způsobem, jak obdržet Přímluvcovy dary a plody. A jako vždy vás žádám, abyste přinášeli mé úmysly (vy všichni jste jejich součástí) Panně Marii, všemocné Prostřednici a Přímluvkyni, abychom rostli v lásce k Bohu Otci, Bohu Synu a Bohu Duchu svatému.

S láskou Vám žehná,

Váš Otec

+ Javier

Řím, 1. května 2010

[1] Jan Pavel II, Mariánská katecheze na generální audienci, 1. října 1997.

[2] Breviář, Mariánská antifona na konci Compline.

[3] SV. JOSEMARÍA, článek „La Virgen del Pilar“, publikovaný posmrtně v Libro de Aragón, Zaragoza, 1976.

[4] Benedikt XVI, Homily at the close of the year. December 31, 2009.

[5] SV. JOSEMARÍA, říjen 1970.

[6] *Ibid.* [7] SV. JOSEMARÍA, Poznámky z jeho modlitby ve svatyni Guadalupe, 17. května 1970.

[8] *Ibid.* [9] *Ibid.*

.....